

Slávnosť sv. Cyrila a Metoda

5. júla 2020

Ef 4, 1 – 7, 11 – 13

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý rok začiatkom júla si uctieваме apoštolov nášho národa, našich slovanských vierozvestov – sv. Cyrila (Konštantína) a sv. Metoda, ktorí nám priniesli vieru a zároveň sa postarali aj o základy kultúry – priniesli nám aj písmo, gramatiku. Úcta smerom do minulosti je dobrá a potrebná. Ale na druhej strane predstavuje aj určité riziko: že pohľad do minulosti nás bude zvädzať k sebauspokojeniu. Hrozí podobné riziko, ako deťom učiteľov, ak sa spoliehajú na dôležitosť a veľkosť svojich rodičov. Aj nám dnes hrozí, že dostatočne tvorivo nenaložíme s darom, ktoré sme z minulosti prevzali.

Dedičstvo nepredstavuje je len dar, ktorý prijímame, užívame. Ježiš nám svojimi podobenstvami pripomínal, že dedičstvo nás vždy aj zaväzuje - k zodpovednosti. Aj s duchovným dedičstvom máme naložiť tvorivo, podnikavo. Máme premýšľať nad tým, ako ho znásobiť, zhodnotiť, ako dedičstvo minulosti investovať. To sú otázky, ktoré by v nás dedičstvo malo vzbudiť.

K tomu nás vedie aj dnešný stav kresťanstva. Niekde už máme obavy, čo bude s našou kresťanskou tradíciou, kto ju v budúcnosti prevezme. Naša reč je už často rečou minulosti, ktorú nevieme „preložiť“ do prítomnosti, do reči, ktorá oslovuje starosti a problémy dnešného sveta. Máme problém prestať v nej vidieť len hotové návody na život v minulosti, nevieme nájsť podstatu kresťanstva, „zlatú niť“, ktorá sa ním vinie, ktorú by sme mohli prinášať dnešnému svetu.

Slávnosť Cyrila a Metoda nás podnecuje k tomu, aby sme hľadali súvis „textu“ evanjelia s našim životom a s našou dobou. Podobne ako sa sv. Konštantín Cyril snažil preložiť evanjelium do reči blízkej našim predkom, tým že nám priniesli abecedu a gramatiku. Reč ale nie je len gramatika, nie sú to len pojmy a ich obsah. Reč je aj spôsob života, reč je aj to, čo stojí v pozadí nášho názoru, čo garantuje náš pohľad na svet. Ostatne - poznáme to všetci: prideme medzi druhých ľudí a zrazu zistíme, že hoci hovoria po slovensky, nerozumieme im, nevieme sa do ich reči, do spôsobu ich myslenia vžiť. Pretože ich reč vyrastá z iného kontextu, z iných skúseností.

Musíme si dať pozor, aby sme ani my nezostali stáť kdesi v minulosti, v spôsobe, ktorý nezachytil étos novovekého myslenia. Je pravdou, že toto myslenie sa nerozvíjalo v súlade s cirkevnou tradíciou, ale oproti nej, hoci kresťanstvo tiež chce človeka oslobodiť, priviesť k vzájomnému bratstvu, k jednote (veď kresťanstvo nás ako prvé viedlo k tomu aby sme v druhom človeku vnímali brata, sestru). A rovnako nám pripomína, že pred Bohom sme si všetci rovní. Napriek tomu v ideáloch novoveku – bratstvo, rovnosť, sloboda sme v prvej chvíli videli skôr ohrozenie - hierarchie, videli sme v nich skôr svojvoľnosť a vzburu nás oproti usporiadanej spoločnosti.

Dnes vidíme, že vnútorná gramatika reči sveta sa nestretá s našimi pravidlami. Výzva apoštola Pavla z dnešného čítania nás napriek tomu vyzýva, aby sme sa aj dnešnému svetu snažili priniesť jednotu a rovnosť, ku ktorej nás zaväzuje Kristus, krst, ktorým sa ku Kristovi hlásime. Pavol hovorí, že je „*len jeden Duch, ako je aj jedna nádej, ku ktorej sme povolani. Len jeden je Pán, jedna viera, jeden krst.*“

Len jeden je Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, preniká všetko a je vo všetkých.“ Sú pekné slová, ktoré nás zaväzujú, aby sme náš život znovu naplnili vierou. Aby sme sa snažili tak transformovať svoju vieru, aby bola znovu žitou, skutočnou vierou – takou, ktorej budú môcť porozumieť aj iní.

Dnes nielen oslavujeme, ale aj sa zamýšľame nad tým, ako lepšie prinášať dedičstvo našich vierozvestov dnešnému svetu.

Viliam Arbet